Sis tulles Külä tanomin ütz wana üli pigxä habendega sandige pageja tütrikule wasta ja Pärsse lahxelt; Kos sa jõsed näijoue? - ja näede et jo taga ajaja omma jo õige lähkesen, selle pale kergüt sandige omma kaunis rasset Kaala Kotti, Kall üttel, Kas sinoft om mino awitaja, et ja minno oma lahge juttuxa nakade tagasi koitma, selle pale tulli töll öösene üne nägo meelde, jatta nakse wanakeift pallema, selle pale wött sant oma pigxa habõna, mis tölle jalgu ette putua Käe pale ja ütel tütrikule: ja sija saisma, ma lä selle kurä herrale wasta; Kall jäije kui puu tükk heitumise peraft saisma, ja kaije kuis wanage wihatsele herrale wasta Kombed, kui na sis Kokko tulluva, sis wött wana sant omaft Kaala Kottiest peoga üli ilosi kiwikeisi wäljä, ja läts herrale mano, ja näütäs neid hilkawid kiwi tükgikeisi, ütel: ten: Kas neo ka peäsi mõdäki wäärd olema? wihane herr jaije walusit kiwwe nätten õige röömsas, ja küsse: Kost sina wana pingä habõna mees, neid Kallid Kulla kiwwe olete saanu? ja Kas sul särätsa weel om? Pigkä habena mees üttel Herrale mina anna kõik sust Kottiest teile kui teie selle waese ömnõtu tüdruku, kes sääl jaiss raku jättade, ja kui arwad - aussa Kosti Herrä sedä ringitust weel weidi ollõw; ehk kui neo tühä kiwikese mõdägi arwade, sis olge nühääs ja tulge minoga ütten mina kodo ja Kaege kuis palja suurembid ja weel mutte kõrd ilosambid, kui nurme pääl põllu kiwwe wideles. - Herrä sedä kuulden ütles ommile abiwalitsejile jättame selle tüttriku seol kõrval sija, kul me peräst ta kätte ja, kui ses wana pikk habe meid wast ehk pett sis saame neid mõlembid mitte kõrd enam tahema)

Olli üten mereweere linnan Kuningal üts üli,

No 2.

Nõk wanamees tükendä sis oma naalatott sija, ja tule näüdä kos om nisugtsid kalli kiwwe ninu ja ütlit pällu pääl wedelewet, selle pale puistas wanaste oma kotti herrä ette unikuhe, kost herr oma kaumani, ja sõin temä teendri saijewa ka oma jao et kõigil saije häämeel. - nawana pikkabõ, wõtta una kabõna käe pale ja nakka een minema, ja ninui kogõmata küsis herr tee pääl, kas sino kullamaa om jüst naugel? ja kas mi jõuwami säämbä sinnä ärä minnä?

Wanage kompertas õige kerge sammuga een, ja ajas herräka wäea lakkeste juttu, mino kodo om jüst läbi mõtsa, ja üle jõe, üle mäe, üdse oja weerde orge, pääl pääl sadeteije nii palju kuba, wai sõwatsid kiwwe löödmä kui teie esi takade! -

Sedä kuulden saije herrä nii röömsas ja üttel, ommile teenjile; ah oles meil hobõse üttenolesi sis sasime ennembä kallile kottusele rutu mano! - wanaste sedä kuulden, ütles ei ole edimält teile hobesid waja, sedä jutta aijen saijewa läbi mõtsa, jõe weerde; Kõik jäiwä saisma, ja üts toise otsa wahtma! Herr saije wana meke pääle äliwihatses, ja nõwat sina luvjus! pettäp meid siin jõuckä kuppuma! - mina sino keppiga topma! wanaste ütles naa ten tulge mu perrä; selle pääle aste wanamees jõuckõ; ja ob ümet wana meke pikk kiusi kaswi silma pilk üli pigxas ni et seest saije juur ollos kuld sid, ja tema pisikest kabõnit saist sülla käsipu kõik selgest kõbet ast, ja kalli kiwidega ärä ehidedü, - selle pääle kõnas wanage astke julgeste sülla pääle kulta kand sedä kõiki ülewän; sis läts herr kõigi ommi abilistega wanameke kiusest kadu sülla pääle.